

Arrest

nr. 43 084 van 6 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 13 maart 2007.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CLAES, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Tijdens dit gehoor verklaarde u dat u een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine bent met propiska in Dagestan.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas haalde u volgende feiten aan:

Toen u tijdens een demonstratie in februari 2001 een toespraak hield over de genocide van het Tsjetsjeense volk werd u samen met andere betogers opgepakt. U werd opgesloten, geslagen en beschuldigd van weerspannigheid tegenover de ordediensten. Na drie weken slaagde uw familie erin om u vrij te kopen en werd u overgebracht naar het ziekenhuis. Enkele weken later doorzochten OMON-agenten uw huis en namen u mee naar het politiekantoor. Na anderhalve maand gevangenschap werd u vrijgesproken door de rechtbank.

Twee jaar later, op 25 februari 2003, verleende u onderdak aan een gewonde Tsjetsjeense vriend. Een dag na diens vertrek vielen agenten binnen, namen u mee voor ondervraging, sloegen u en dwongen u blanco papieren te ondertekenen. Opnieuw moest uw familie losgeld betalen.

Omdat u zich niet langer veilig voelde in Dagestan, vluchtte u met uw gezin naar Noorwegen en vroeg daar op 4 april 2003 asiel aan. Op 24 februari 2004 kreeg u een negatieve beslissing waartegen u beroep aantekende.

Toen u vernam dat u naar Rusland zou gerepatrieerd worden, reisde u op eigen houtje terug naar Dagestan waar u op 29 juli 2004 aankwam. U dook er onmiddellijk onder bij uw schoonzus; uw vrouw en kinderen gingen eerst enkele dagen naar haar ouders en trokken daarna in bij uw ouders die op uw propiska woonden.

Op 19 augustus 2004 zocht u de familie van uw pas overleden oom op. Bij uw terugkeer naar Khasav Yurt nam u twee lifters mee. Onderweg werd u tegengehouden door gemaskerde mannen in camouflage-uniform die u en de lifters meenamen en u in een cel opsloten. Nadien werd u ondervraagd over uw banden met de twee passagiers die rebellen bleken te zijn. Omdat u geen informatie over hun activiteiten kon geven, werd u zwaar mishandeld en opnieuw naar uw cel gebracht.

Toen u de volgende dag verhoord werd, hadden ze ontdekt dat u ook zelf gezocht werd. U weigerde blanco documenten te ondertekenen en bleef ontkennen dat u een rebel was; daarom werd u opnieuw hardhandig aangepakt. Afgemat ondertekende u uiteindelijk de papieren. 's Namiddags mocht u in de cel uw verhaal doen aan de onderchef van de politie, een vriend van uw vader. Hij zorgde ervoor dat u de volgende dag naar het ziekenhuis werd gebracht van waar u met behulp van twee neven kon ontsnappen op 22 augustus. U dook onder bij één van hen, Ramazan. Van uw vrouw vernam u achteraf dat er na uw ontsnapping een huiszoeking op uw registratieadres werd uitgevoerd. Daarom trok zij in bij haar broer. Ondertussen werd jullie vlucht voorbereid.

U vertrok op 16 september 2004 en reisde via Moskou naar België. Daar kwam u aan op 21 september 2004 en vroeg er samen met uw echtgenote, Kagermanova Margha (ov: 5.660.111), onmiddellijk het statuut van vluchteling aan bij de Belgische autoriteiten.

Op 26 september 2005 sloot de minister van Binnenlandse Zaken uw dossier af met een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omdat Noorwegen had ingestemd met uw terugname.

Uiteindelijk werd u niet gerepatrieerd en op 27 oktober 2005 diende u een tweede asielaanvraag in." Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het gedrag van u en uw gezin niet verenigbaar is met de vrees voor vervolging die u beweerde te koesteren.

Eenzijds deed u al het mogelijke om te voorkomen dat de Russische autoriteiten uw terugkeer zouden achterhalen. U weigerde namelijk de repatriëring door de Noorse staat omdat u dan zou opgevangen worden door Russische gedragsdragers, en keerde op eigen houtje naar Dagestan terug. Daar dook u onder bij uw schoonzus en verliet haar huis niet tot 19 augustus 2004 (dvz, p. 13).

In fel contrast met deze voorzorgsmaatregelen staan de handelingen van uw gezin na uw aankomst in Dagestan. Zo vestigde uw vrouw zich met de kinderen opnieuw op uw officieel adres waar reeds tweemaal een huiszoeking werd uitgevoerd en vanwaar u telkens werd meegenomen.. U wierp tegen dat niet uw vrouw maar uzelf gezocht werd (cgvs tg, p. 3).

Indien u nog steeds vreesde voor vervolging in Dagestan en de autoriteiten bij uw vorige arrestaties zo driest te werk gingen als u verklaarde, is het niet logisch dat u uw gezin zondermeer opnieuw in het openbaar liet treden.

Bijgevolg strookt ook de officiële inschrijving van uw zoon in augustus 2004 in zijn voormalige school niet met uw vrees voor vervolging. Daarbij komt nog dat uw vrouw na het incident in augustus 2004 samen met de kinderen onderdook, maar uw zoon toch naar school stuurde op 1 september. Bovendien zijn haar verklaringen hieromtrent tegenstrijdig: terwijl zij aanvankelijk verklaarde dat zij hem zelf naar school bracht op 1 september, ontkende zij dat nadien (cgvs db vrouw, p. 3-4).

Het is evenmin aannemelijk dat u gedurende twee dagen met een publieke bus en uw eigen identiteitsdocumenten dwars door de Russische Federatie reisde, namelijk van Khasav Yurt naar Moskou, als u oprecht vreesde voor vervolging door de Russische autoriteiten (cgvs db, p. 10 en vrouw, p. 4).

Verder is het opmerkelijk dat u zich tijdens de periode dat u ondergedoken leefde, nooit informeerde naar de levensomstandigheden van uw vrouw en kinderen (cgvs tg, p. 3). Nochtans had de schoonzus

bij wie u inwoonde wel contact met uw gezin (cgvs tg vrouw, p. 2) en ontmoette u op 19 augustus uw ouders die op dat moment onderdak boden aan uw gezin.

Tenslotte zijn uw verklaringen over uw laatste ontmoeting met uw ouders tegenstrijdig.

Tijdens uw interview in dringend beroep verklaarde u aanvankelijk dat u uw ouders voor het laatst zag op 29 juli, bij uw aankomst in Dagestan (cgvs db, p. 6-7). Nadien bleek echter dat zij samen met u aanwezig waren op de herdenking van uw oom in augustus 2004 (cgvs db, p. 9), wat u bevestigde tijdens uw interview ten gronde (cgvs tg, p. 3).

Bijgevolg kan na een onderzoek ten gronde in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 weerhouden worden.

De door u neergelegde documenten, namelijk een paspoort van u en uw vrouw, een medisch attest, twee bustickets, een schoolattest en een convocatie, kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. De eerste documenten bevatten geen informatie over de vervolgingsfeiten. De convocatie heeft geen bewijswaarde rekening houdend met het gebrek aan geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien werd niet vermeld in welke zaak, noch in welke hoedanigheid u werd opgeroepen (cgvs db, p. 6)."

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker meent in zijn verzoekschriften van 31 juli 2006 en 9 maart 2007 dat de Commissaris-generaal om "onbegrijpelijke redenen" stelt dat zijn gedrag niet verenigbaar is met zijn vrees vervolgd te worden door de Russische autoriteiten.

Volgens verzoeker laat de Commissaris-generaal uitschijnen dat er "een voorspelbaar gedrag" zou zijn bij personen die vervolging vrezen en poneert dat "het lijkt daarentegen echter allesbehalve onwaarschijnlijk dat men om aan een vervolging te ontkomen, op het eerste zicht schijnbaar onverklaarbare handelingen gaat stellen".

Hij laat gelden dat het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen "consistent logisch gedragspatroon" vereist om aan de vluchtelingendefinitie te voldoen en meent dat de Commissaris-generaal zo "op onwettige wijze een voorwaarde toevoegt aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag".

Dat hij gedurende twee dagen met een bus en eigen identiteitsdocumenten door Rusland reisde, was volgens hem "een goed afgewogen risico" en "noodzakelijk om aan een verdere vervolging te ontkomen".

Verzoeker ziet niet in waarom het niet logisch is dat hij zijn gezin zondermeer opnieuw in het openbaar leven liet treden. Hij argumenteert dat niet zijn vrouw maar hijzelf gezocht werd en dat hij daarom op een andere plaats dan zijn vrouw en kinderen onderdook en een ander officieel adres had.

Verzoeker beweert verder dat het "allesbehalve opmerkelijk is" dat hij niet informeerde naar zijn gezin bij zijn ouders, daar het, aldus verzoeker volgens de Tsjetsjeense traditie "uiterst ongepast" is om via eigen ouders naar zijn echtgenote te informeren en ziet trouwens de relevantie van dit argument niet in.

Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheden laat verzoeker gelden dat dit een "irrelevant detail in hun asielrelaas" betreft en "niet van die aard lijken te zijn hem het vluchtelingenstatuut te kunnen ontzeggen". Bovendien beweert hij dat ze "getuigen van een onjuiste lezing van verzoekers verklaringen en van een verkeerde interpretatie van de feiten".

Zo argumenteert hij in zijn verzoekschriften steeds verklaard te hebben dat hij zijn ouders gezien heeft zowel op 29 juli als op 19 augustus.

Hij benadrukt verder dat zijn zoon was ingeschreven in de school, maar er nooit naartoe gegaan is wegens de problemen die daarna zijn opgedoken.

Verzoeker verwijst aangaande "dergelijke detaillistische incoherenties tegenstrijdigheden (sic) omtrent futiele details" naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen dat stelt het voordeel van de twijfel te gunnen indien nog niet alle twijfels opgelost zijn maar waarbij zekerheid bestaat over de identiteit en afkomst. In casu stelt verzoeker dat er niet getwijfeld wordt aan zijn Tsjetsjeense origine en dat deze rechtspraak dus op hem "perfect toepasbaar" is.

Verzoeker meent nog dat de door hem neergelegde stukken van die aard zijn om zijn geloofwaardigheid te versterken en verwijst nog naar een "Operational Guidance Note Russian Federation, OGN v 2.0, Home Office UK, 9 mei 2006".

In zijn aanvullend verzoekschrift van 9 maart 2007 legt verzoeker een nieuw stuk neer, met name een fotokopie van een convocatie van de Federale Politie in Dagestan.

Hij haalt in dit verzoekschrift verder een passage aan uit het boek *“Vluchtelingen – een overzicht”* waaruit hij afleidt dat er een gedeelde bewijslast rust op de Commissaris-generaal en deze laatste tevens de plicht heeft de algemene situatie in het land van herkomst te onderzoeken.

Verzoeker beweert dat het voor het bekomen van de vluchtelingenstatus overigens volstaat te verwijzen naar internationale landenrapporten *“aangezien er geen enkele reden is om te twifelen aan verzoekers verklaringen en de voorgelegde stukken ter ondersteuning daarvan”*. Zo verwijst hij in zijn verzoekschrift van 9 maart 2007 bijkomend nog naar *“Operational Guidance Note Russian Federation, OGN v 3.0, Home Office UK, 14 november 2006”* en naar *“Position Regarding Asylum-Seekers and refugees from the Chechen Republic, Russian Federation, UNHCR, 22 oktober 2004”*.

Hij merkt tenslotte op dat hij niet beschikt over een intern vluchtalternatief binnen Rusland en dat er geen sprake is van de toepassing van een uitsluitingsclausule.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad merkt op dat de Commissaris-generaal op basis van verzoekers verklaringen, omstandig heeft uiteengezet waarom zijn gedrag niet verenigbaar is met de vrees vervolgd te worden door de Russische autoriteiten. De bewering dat deze beslissing om *“onbegrijpelijke redenen”* valt, snijdt derhalve geen hout.

Hetzelfde geldt voor verzoekers bewering dat de Commissaris-generaal de vereiste van *“een consistent logisch gedragspatroon”* toevoegt aan de criteria van het Verdrag van Genève.

De Raad is immers van oordeel, samen met de Commissaris-generaal dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker zijn vrouw en kinderen opnieuw laat intrekken naar zijn officieel adres waar reeds huiszoekingen plaatsvonden en vanwaar hij telkens werd meegenomen, terwijl hij beweert bevreesd te hebben om vervolgd te worden. Dat niet zijn vrouw maar hijzelf gezocht werd en dat hij op een andere plaats onderdook, is geen afdoende motivering; de autoriteiten hadden immers ook zijn vrouw en kinderen kunnen aanpakken om hem te treffen, gezien ze, aldus verzoeker bij zijn arrestaties al zo driest te werk waren gegaan. Ook zijn verklaring dat de busreis doorheen Rusland een noodzakelijk en goed afgewogen risico was, is een blote bewering die niet van aard is om in redelijkheid de motivering van de Commissaris-generaal te weerleggen.

De door verzoeker opgeworpen argumenten wegen te licht om te besluiten dat de vaststellingen in de bestreden beslissing feitelijk onjuist zijn of dat de gevolgtrekkingen daaruit de redelijkheid tarten.

Ook aan de uitleg van verzoeker omtrent zijn nalaten om zich te informeren naar zijn vrouw en kinderen, *“dat het volgens de Tsjetsjeense traditie uiterst ongepast is om via eigen ouders naar zijn echtgenote te vragen”* hecht de Raad slechts de waarde van een blote bewering. Hij bewijst die dwingende Tsjetsjeense traditie niet. Daarenboven gaat zijn uitleg in tegen de normale zorg van een echtgenoot en vader nopens de vrees voor vervolging die er, volgens hem in hun hoofde bestaat. Dat hij dit naliet, keert zich tegen de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift geen argumenten op die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

De Raad leest immers in de verhoorverslagen van zijn vrouw (M.K.) van 29 maart 2006 (p. 3) en 29 juni 2006 (p. 2-3) dat, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschriften beweert, hun zoon niet alleen is ingeschreven in school maar er wel degelijk ook naartoe gegaan is:

Vraag: *“Hoe ging uw zoon naar school op 1/9 en later?”*

Antwoord: *“Mijn rechtstreekse broer vervoerde hem naar school. Heen en weer. In die periode kregen we al die problemen en we vreesden voor het mogelijke”*

Vraag: *“Ging hij te voet?”*

Antwoord: *“Nee, met de wagen”*

Vraag: *“Hoeveel dagen is hij ongeveer naar school geweest?”*

Antwoord: *“vanaf 1 september tot de 14^e”*

Wat de bewering in zijn verzoekschriften betreft dat hij *“steeds verklaard heeft zijn ouders gezien te hebben zowel op 29 juli als op 19 augustus”*, leest de Raad in het administratief dossier:

Vraag: *“Hebt u zelf uw ouders nadien nog gezien?”*

Antwoord: *“Daarna niet meer, op de 29^e wel”*

Vraag: *“Dus u hebt uw ouders sinds 29 juli niet meer gezien”*

Antwoord: *“Dat klopt”* (zie verhoorverslag van 29 maart 2006, p. 7)

...

Vraag: *“Bij wie was u toen langs geweest?”*

Antwoord: *“Een neef van mijn vader is gestorven. Ik ben daar geweest”*

Vraag: *“Hebt u uw ouders daar ook gezien? Ja. Mijn ouders, de neven van mijn vader, de zussen van mijn vader...”* (zie voormeld verhoorverslag, p. 9)

Vraag: *“Wanneer hebt u uw ouders voor het laatst gezien?”*

Antwoord: *“Ik heb mijn vader en moeder gezien op 19/8”* (zie het verhoorverslag van 29 juni 2006, p. 3)

De verwijzing naar deze antwoorden toont de onjuistheid van de bewering van verzoeker.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden aldus hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Gelet op deze tegenstrijdigheden, wordt verzoekers relaas niet voor waar aangenomen.

De Raad stelt vast dat het nieuw stuk dat verzoeker heeft neergelegd in zijn verzoekschrift van 9 maart 2007 slechts een fotokopie betreft, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat een fotokopie door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker tot op heden noch geen origineel (*“In afwachting van het origineel,...legt hij alvast de kopie neer”*, zie de bijlage bij het verzoekschrift, p. 5) heeft bijgebracht.

Wat betreft de door verzoeker eerder neergelegde originele convocatie, herneemt de Raad de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing. Een document dient om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen te ondersteunen, wat i.c. niet het geval is.

Aangaande de door verzoeker voorgehouden gedeelte bewijslast op de Commissaris-generaal, merkt de Raad op dat, in het licht van artikel 4.1 van de richtlijn van 2004/83 van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, het de taak is van de lidstaat om de **relevante elementen** van het verzoek **in samenwerking met de verzoeker te beoordelen**. Hieruit volgt bijgevolg niet dat er sprake is van een “gedeelte bewijslast”.

Zoals de Raad er reeds op wees (zie hoger), rust de bewijslast in de eerste plaats bij de asielzoeker zelf en is het niet aan de Commissaris-generaal om lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen of onwaarheden te bewijzen.

Een verwijzing naar algemene rapporten zoals de *“Operational Guidance Note Russian Federation, OGN v 2.0, Home Office UK, 9 mei 2006”*, de *“Operational Guidance Note Russian Federation, OGN v 3.0, Home Office UK, 14 november 2006”* en de *“Position Regarding Asylum-Seekers and refugees from the Chechen Republic, Russian Federation, UNHCR, 22 oktober 2004”* volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

De Raad merkt nog op dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 18 december 2008, beschikking nr. 3679).

Alle asielaanvragen dienen immers individueel beoordeeld te worden waardoor de door verzoeker aangehaalde rechtspraak, in tegenstelling tot wat hij beweert, i.c. allesbehalve *“perfect”* toepasbaar is.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt aan het relaas van verzoeker geen geloof gehecht. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

De stelling van verzoeker dat hij niet valt onder een uitsluitingsclausule, is in het licht van wat voorafgaat, waardeloos.

2.4.1. In het verzoekschrift van 9 maart 2007 vraagt verzoeker in ondergeschikte orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij beroept zich daarvoor op dezelfde feiten en bronnen uit zijn asielrelaas waaruit volgens hem blijkt dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hij meent ook risico te lopen op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict

2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beperkt tot een loutere verwijzing naar zijn asielrelaas. Aangezien dit relaas geen geloofwaardigheid verdient, kan het evenmin de basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980.

Uit de rapporten die verzoeker aanbrengt in zijn verzoekschriften, met name de *“Operational Guidance Note Russian Federation, OGN v 2.0, Home Office UK, 9 mei 2006”*, de *“Operational Guidance Note Russian Federation, OGN v 3.0, Home Office UK, 14 november 2006”* en de *“Position Regarding Asylum-Seekers and refugees from the Chechen Republic, Russian Federation, UNHCR, 22 oktober 2004”*, blijkt immers niet dat er nog sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, maar eerder van doelgerichte acties (zie *“Operational Guidance Note Russian Federation, OGN v 2.0, Home Office UK, 9 mei 2006”*, p. 3-4 en *“Operational Guidance Note Russian Federation, OGN v 3.0, Home Office UK, 14 november 2006”*, p. 3-4).

Bijgevolg kan van verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE